

kendt inden for ophavsretten. Det drejer sig om programmer, som er overført til et elektronisk hukommelseskredsløb, fx en read-only-memory (ROM), der er indføjet i et industriprodukt. Det kan fx være operativprogrammet i en datamat, men det kan også være programmer, som styrer funktionerne i dagligdags produkter såsom biler, vaskemaskiner, fotografiapparater, digitalure og lommeregnerne. I sådanne tilfælde bør det ikke være muligt på grundlag af ophavsretten at udøve kontrol over produktets spredning. Da forholdet normalt må anses for dækket ved udtrykkelig eller stiltiende aftale med rettighedshaveren, finder ministeriet det ikke påkrævet at optage nogen udtrykkelig bestemmelse herom.

Til stk. 3

Efter den gældende lovs § 2 nyder rettighedshaveren til et filmværk en ubetinget beskyttelse med hensyn til viderespredning af eksemplarer af filmværket.

I overensstemmelse med forslaget i Ophavsretsudvalgets betænkning »Film- og videogramspørgsmål« (bet. nr. 1000/1984) foreslås det, at spredningsretten begrænses, således at det er tilladt at foretage videresalg og lignende af udgivne eksemplarer af filmværker. Derimod bør det fortsat ikke, som det fremgår af forslaget til stk. 3, være tilladt at sprede sådanne eksemplarer til almenheden ved udlån eller udlejning uden samtykke fra rettighedshaveren.

Til stk. 4

Den foreslåede bestemmelse svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 23, stk. 2.

Til nr. 9

Lovens § 24 a, stk. 1, indeholder en bestemmelse, hvoraf det fremgår, at når eksemplarer af værker beskyttet efter denne lov er indgået til en forvaltningsmyndighed i forbindelse med dens virksomhed, er ophavsretten ikke til hinder for, at andre forlanger aktindsigt i eksemplarer af værker, herunder forlanger afskrift eller kopi, i overensstemmelse med lovgivningens bestemmelser herom. Som det fremgår af bestemmelsen, angår den kun eksemplarer, der indgår til en forvaltningsmyndighed, ikke dokumenter oprettet af denne.

I lovforslagets nr. 2 er det foreslået at indsnævre anvendelsesområdet for bestemmelsen i § 9 om offentlige aktstykker. Gennemføres forslaget, vil der indtræde beskyttelse for en række dokumenter, som er oprettet af offentlige myndigheder, og som hidtil har været ubeskyttede. For at undgå konflikt med bestemmelserne om aktindsigt i offentlighedslovgivningen foreslås det i nr. 9, at bestemmelsen i § 24 a, stk. 1, udvides til også at gælde for værker, som er

frembragt inden for den pågældende forvaltningsmyndighed.

Til nr. 10

Forslaget fremsættes på baggrund af forslaget under nr. 11, der indeholder nye bestemmelser om en vederlagsret for billedkunstnere i forbindelse med erhvervsmæssigt videresalg af eksemplarer af kunstværker. Dette forslag indebærer en vis modifikation af hovedreglen i § 25, stk. 1, 1. pkt., hvorefter det er tilladt at videresprede eksemplarer af kunstværker, når et kunstværk er overdraget eller værket er udgivet, jf. § 8. Kulturministeriet finder derfor, at der i § 25 bør indføjes en henvisning til § 25 a, således at det fremgår, at den under nr. 11 foreslåede afgiftsordning for videresalg af kunstværker indebærer en begrænsning i den frie viderespredningsret efter den gældende lovs § 25.

Til nr. 11

Til stk. 1

I loven er fastsat indskrænkninger i ophavsmandens eneret til spredning af eksemplarer af værket til almenheden. For så vidt angår litterære og musikalske værker findes bestemmelser i § 23, for kunstværkers vedkommende er der fastsat regler i § 25.

Lovens § 25 indebærer, at eksemplarer af udgivne kunstværker frit kan spredes videre, fx ved gave, salg, udlån eller udlejning. Det samme gælder eksemplarer af kunstværker, der af ophavsmanden er overdraget til andre.

De omtalte bestemmelser er baseret på hensynet til den frie vareomsætning. Virkningerne af indskrænkningerne i spredningsretten er imidlertid ikke den samme for alle kategorier af ophavsmænd. Dette træder frem, når det tages i betragtning, hvad der er den typiske udnyttelsesform for de forskellige arter af værker.

Ser man fx på litterære værker, er den centrale udnyttelse fremstillingen af eksemplarer med henblik på spredning til almenheden. Her har forfatterne en rimeligt stærk rettighedsmæssig position, idet de kan afhænde trykningsrettighederne mod betaling af royalties for udnyttelsen. Ved de musikalske værker er forholdet i princippet det samme for så vidt angår udgivelsen af noder. Ved den offentlige fremførelse af musikværker, fx i radioen eller ved koncerter, er komponister og tekstforfattere ligeledes dækket ind rettighedsmæssigt, idet de på basis af deres ophavsret gennem forvaltningselskabet KODA kan kræve vederlag for opførelserne.

For billedkunstnernes vedkommende er den rettighedsmæssige dækning betydeligt svagere på de om-